

ת"ד 3434/03/14 - מדינת ישראל נגד אוה אשכנזי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 3434-03-14 מדינת ישראל נ' אשכנזי
תיק חיצוני: 34-4802/2013

בפני	כבוד השופטת איילת גרבי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	אוה אשכנזי

גזר דין

1. ביום 11.3.14 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס להביצוע עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חציה בבטחה, נהיגה בקלות ראש, נהיגה הגורמת נזק וגרימת חבלות של ממש.

בהתאם לאמור בכתב האישום, ביום 15.12.13 נהגה הנאשמת ברכב פרטי בבאר שבע מכוון כללי רח' יוהנה ז'בוטינסקי לכוון כלל חטיבה שמונה לכוון כיכר התנועה אשר במקום. באותה עת חצתה גב' פולסקי בלה במעבר חציה אשר במקום, משמאל לימין מכוון הנאשמת.

הנאשמת גרמה לתאונת דרכים עת נהגה את רכבה ברשלנות ובקלות ראש ולא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל ולא אפשרה לה לעבור את מעבר החציה בבטחה ופגעה עם חזית רכבה בהולכת הרגל.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש בדמות שברים מרובים באגן, שברים בפנים, בברכיים בצלעות, המטומא בדופן הבטן, שבר בחולייה L2. כתוצאה מכל אלה נזקקה הולכת הרגל להתערבות ניתוחית ולשיקום במרכז שיקום בבאר שבע.

2. ב"כ הנאשמת ביקש עם תחילת הדיונים לדחות את מועד הדיון לצורך הגשת בקשה להעברת מקום הדיון לבית המשפט בתל אביב, ואולם ביום 6.9.15 הודתה הנאשמת בעובדות המיוחסות לה בכתב האישום וזו הורשעה בעבירות נשוא כתב האישום.

במועד זה נדחו טיעוני הצדדים לעונש, שכן ב"כ המאשימה הודיע כי אין בידו עדכון באשר למצבה הנוכחי של הנפגעת בתאונה, ובהחלטתי מאותו יום קבעתי כי בטרם ינתן גזר דין קיים צורך לקבל עדכון מפורט באשר למצבה הרפואי של הנפגעת, ולפיכך ציינתי כי למועד הדיון הבא תדאג המאשימה כי יהיה בידה עדכון מפורט

וברור באשר למצבה הרפואי של הולכת הרגל שנפגעה בתאונה, וככל שסבורה המאשימה כי ישנו צורך בהתייצבותה לדיון, הרי שעליה לדאוג להתייצבותה כאמור.

3. ביום 20.12.15 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, ובסיומם ביקש ב"כ הנאשמת כי ינתן על הנאשמת תסקיר שירות המבחן נוכח עמדתה העונשית של המאשימה וכן לנוכח נסיבותיה האישיות ומצבה המשפחתי של הנאשמת.

ביום 16.6.16 ניתן תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת וביום 22.6.16 השלימו הצדדים טיעוניהם לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

4. המאשימה פרטה בטיעוניה לעונש את החבלות שסבלה הולכת הרגל ואשר פורטו בכתב האישום ואף הגיש סיכום רפואי בעניינה של הולכת הרגל.

עוד הגיש ב"כ המאשימה גיליון הרשעותיה של הנאשמת, ממנו עולה כי לנאשמת רישיון נהיגה משנת 2009 ולחובתה הרשעה אחת קודמת בלבד.

כמו כן הגיש ב"כ המאשימה חוות דעת של פרופ' גנאל לעניין מצבה הרפואי ונכותה של הולכת הרגל.

ב"כ המאשימה ציין כי הענישה הראויה בעבירות אלו הינה מאסר בפועל והפנה לרע"פ 3616/13 וכן לעפ"ת 49512-07-13.

עוד ציין ב"כ המאשימה כי לאור חומרת האישום ותוצאותיו, יש להשית על הנאשמת עונשים חמורים של מאסר בפועל ויתר רכיבי ענישה.

באשר למצבה הרפואי הנוכחי של הנפגעת, ציינה ב"כ המאשימה כי בשיחה עם בנה של הנפגעת הודיע לנציגת המאשימה כי אינו מעוניין להגיע במוניות לבית המשפט, וגם לא הולכת הרגל הנפגעת.

עוד יצוין כי בדיון הנוסף בו השלימו הצדדים את טיעוניהם לעונש, נשאלה ב"כ המאשימה פעם נוספת על ידי בית המשפט, בדבר מצבה הרפואי הנוכחי של הולכת הרגל וזו חזרה על דבריה האמורים, כי בנה של הנפגעת והנפגעת אינם מעוניינים להגיע לבית המשפט, ועל אף שבית המשפט חזר ושאל האם יש עדכון לגבי מצבה הרפואי, השיבה ב"כ המאשימה כי אין בידה עדכון מעבר לדברים שנאמרו ונמסרו בדיונים הקודמים.

5. ב"כ הנאשמת בטיעוניה לעונש טען כי הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה במיוחס לה, אלא שטענתה כי השמש סנורה אותה בעת שנהגה ופגעה בהולכת הרגל. הבוחן אישר טענה זו, אך ציין כי יתכן שהורדת סוכך השמש יכולה הייתה למנוע את הסנוור המדובר.

לדברי הנאשמת הולכת הרגל ירדה לכביש במהירות, והנפגעת איננה זוכרת את אופן ירידתה לכביש. עוד ציין ב"כ הנאשמת כי מדובר בתאונה אשר ארעה בעת נסיעה בסיבוב ולפני מעבר החציה.

עוד ציין ב"כ הנאשמת כי מדובר בנפגעת בת 63 הסובלת מאוסטאופורוזיס ואף המומחה מטעמה קבע כי חלק מהנכויות מהן סובלת אינן קשורות לתאונה, שכן מראש הנפגעת לא היתה בריאה אף לפני התאונה, אם כי אין הוא מקל ראש בפגיעותיה.

6. באשר לנאשמת, ציין בכ"כ הנאשמת כי עברה התעבורתי תקין. הנאשמת נשואה ולה שני ילדים והיא בהריון. אחד מילדיה סובל מנכות גבוהה מאד, ומסמכים בעניינו הוגשו לבית המשפט. מדובר בילד המטופל מידי יום, סובל מנפילות רבות והנאשמת נקראת לעיתים קרובות לגן, כאשר בעיקר בחורף מצבו מחמיר- פירוט נוסף בעניין זה, בהמשך.

ב"כ הנאשמת ביקש שלא להשית על הנאשמת מאסר בפועל.

7. באשר למצבה של הנפגעת, בעלה של הנאשמת העיד אף הוא במסגרת הטיעונים לעונש, וטען כי לאחר התאונה ניגש לבית החולים והציג את עצמו בפני בנה של הנפגעת והציע להביא עבורם תרופות ולטענתו היה עמם בקשר במשך כל התקופה.

גם לאחרונה ולפני מספר חודשים שוחח בעלה של הנאשמת עם בנה של הנפגעת ודרש בשלומה של אמו, ונאמר לו כי השתחררה מבית החולים וצפוי לה שיקום. לאחר מכן התבקש בעלה של הנאשמת על ידי חברת הביטוח שלא ליצור קשר נוסף עם הנפגעת, אך למיטב הבנתו הנפגעת בביתה ומתפקדת.

הנאשמת בעצמה נשאה דברים בעת הטיעונים לעונש, התנצלה על אירוע התאונה ונטלה אחריות עליו וציינה כי ברגע התאונה הגישה עזרה ראשונה ובמשך כל התקופה בעלה היה בקשר עם משפחת הנפגעת.

הנאשמת פרטה את מצבו הבריאותי של בנה וציינה כי מדובר בילד שהינו נכה גפיים, סובל מגמדות ודום נשימה בשנתו.

בנה של הנאשמת מובהל רבות לטיפול נמרץ, ישן עם מכשירי הנשמה ומתנייד עם עגלה מיוחדת.

הנאשמת מורשת לנהיגה ברכב ניידות מיוחד ופרטי ובשנת 2014 עזבה את מקום עבודתה בשל מצבו הבריאותי. בנה מובהל לעיתים תכופות לבית החולים באמצע הלילה בשל הפסקות נשימה וסובל מנפילות רבות. כך

לאחרונה נקראה הנאשמת לגן שכן בנה נפל על ראשו.

בנה של הנאשמת סובל מנכות של 170%.

דין

הערך החברתי המוגן ומדיניות הענישה

8. אין צורך להכביר מילים בדבר הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה מעבירות נהיגה ברשלנות ובחוסר תשומת לב ותוצאותיהן של עבירות אלה.

תאונות הדרכים מתרחשות בכבישי הארץ מידי יום ואלה גובות במקרים רבים חיי אדם, ובתאונות אחרות נגרמות חבלות קשות וחמורות עד כדי פגיעה באיכות חייהם של הנפגעים בתאונות הדרכים האלה. בתי המשפט חזרו והדגישו את הצורך בהחמרת הענישה ואת מדיניות הענישה הראויה לצורך אכיפת עבירות התנועה, ומיגור נגע תאונות הדרכים בפרט.

ברע"פ 3616/13 רמו רז נ' מ"י הפנה בית המשפט העליון (כב' השופט שהם), לדברי המשנה לנשיא מ. חשין ברע"פ 3764/05 בן זיוה נ' מ"י:

"במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב- הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה- ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת כי אל להם להקל בעונשם של עברייני תנועה. (שם בפסקה 5)."

דברים דומים נאמרו גם בע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מ"י על ידי כב' המשנה לנשיא השופט חשין:

"לא יעבור יום שלא נשמע בו על תאונת דרכים קשה שאירעה בכבישי הארץ, לעתים קרובות- קרובות יותר על המידה- תונה מקפחת חיים, לעתים תאונה החותכת בגופם של אנשים והופכת אותם נכים, כואבים ואומללים לכל חייהם. ולעתים קרובות- קרובות יותר על המידה- "הגורם האנושי" הוא הסיבה המיידית לתאונה: קלות דעת, פזיזות, אדישות, נמהרות של אוחזי ההגה. תאונות הדרכים היו כמגפה הפושטת בקהילה ומותירה אחריה חללים כחידק מוות שאין יכולת לעמוד בפניו..."

כתוצאה מתאונות דרכים בהן נגרמות חבלות של ממש חמורות, נפגעי התאונה נותרים על פי רוב פגועים בגופם ובעיקר בנפשם.

אם כן, מדיניות הענישה הינה להחמרה בעונשם של נהגים הגורמים לתאונות דרכים בכלל ולתאונות דרכים בהן נגרמות חבלות של ממש בפרט, ואולם יחד עם כל האמור לעולם תהא הענישה אינדיבידואלית ואישית לכל נאשם ונאשם, כפי שיובהר בהמשך.

9. מתחם העונש ההולם בעבירה של נהיגה רשלנית שגרמה לחבלות של ממש, בנסיבות של חציית כביש במעבר חציה, נע בין פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של מספר חודשים מעבר לפסילת המינימום של 3 חודשים, לצד רכיבי ענישה נוספים כגון מאסר מותנה, מאסר בפועל או לחילופין מאסר בעבודות שירות ועד לעונש של מאסר בפועל של 9 חודשים לצד עונשים נוספים, פסילה על תנאי ושל"צ.

10. כאשר מדובר במקרים חמורים מאד, יכול שעונש הפסילה יגיע גם למספר שנים.

כך קבע בית המשפט המחוזי בעפ"ת (ב"ש) 60802-07-13 **מדינת ישראל נ. חנן אלחרר**, כי מתחם העונש ההולם בעבירה בה רף הרשלנות גבוה והפציעות חמורות, אינו יכול להסתכם בשנתיים פסילה אלא אמור להיות חמור יותר.

מתחם הענישה אמור להכיל בתוכו את כל הנסיבות האישיות האפשריות ובין היתר, נסיבות של עברייני תנועה כבדים. לכן, לא ניתן לומר שנאשם שהורשע בגרימת תאונה חמורה ברף רשלנות גבוה, ולחובתו הרשעות קודמות רבות, מקסימום הפסילה שניתן יהיה להשית עליו הוא שנתיים פסילה בלבד. לפיכך קבע בית המשפט כי רף הענישה יכול לעמוד על מספר שנים בהתאם לנסיבות התאונה על תוצאותיה.

עוד קבע בית המשפט כי על רף זה יש לבחון נסיבותיו של כל נאשם.

באותו עניין התקבל הערעור על גזר הדין ובית המשפט העמיד את תקופת הפסילה על 18 חודשים, כאשר ציין כי היה מקום להחמיר יותר בגין נסיבות התאונה, להתחשב ברף הרשלנות הגבוה ובעובדה כי התאונה התרחשה על מעבר חציה וכי הפציעות הקשות נגרמו לשני נוסעים.

(ככלל ניתן לומר כי פגיעות של הולכי רגל על מעברי חצייה הביאו להחמרה בענישה ולקביעת רף ענישה גבוה יותר בשל עובדה זו).

11. בעפ"ת (ח"י) 36094-10-11 **רוקסנה שטרית נ. מ"י** העמיד בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 11 חודשים, כאשר גם שם דובר בפגיעה תוך סטייה מנתיב נסיעה בהולכות רגל אשר נגרמו להן שברים בחוליות, דימומים פנימיים במוח ונזקקו לאשפוז, ניתוחים רבים, השתלות עור ושיקום ופגיעות חמורות נוספות של שלוש הולכות רגל.

בית המשפט המחוזי קבע כי הגם שתוצאות התאונה קשות, הרי שנדרשת ענישה סבירה בנסיבות מסוימות לבין נסיבות אחרות, ואין לומר כי קיימת פרופורציה הולמת ביחס סביר בין הענישה של פסילה למספר חודשים לבין ענישה של מספר שנים.

באותו עניין גזר בית המשפט קמא על הנאשמת עונש פסילה למשך 5 שנים.

12. ברע"פ 7257/12 **סנדרוביץ נ. מדינת ישראל**, אישר בית המשפט העליון ענישה של 6 חודשי מאסר בפועל

ו-6 שנות פסילת רישיון נהיגה בגין פגיעה רב מערכתית בהולכת רגל.

13. ברע"פ 3764/05 **ורד בן זויה**, אישר בית המשפט העליון ענישה של 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, לצד פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים בגין גרימת חבלות של ממש במעבר חציה לקטין.

בעפ"ת (ת"א) 33756-02-13 **אמין טהה**, אישר בין המשפט המחוזי ענישה של 9 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילת רישיון נהיגה ל-7 שנים בגין גרימת תאונת דרכים, במהלכה נפגעה הולכת רגל במעבר חציה חבלות של ממש.

אם כן כאשר מדובר בגרימת חבלות של ממש הענישה כוללת לצד פסילת רישיון נהיגה ממשוכת למשך שנים, גם עונשי מאסר בפועל של לפחות 9 חודשים (ואף יותר מכך).

נסיבות התאונה ורף הרשלנות

14. הנאשמת הודתה בעובדות המיוחסות לה בכתב האישום והורשעה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

בהתאם לאמור בכתב האישום, הנאשמת לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל ולא אפשרה לה לחצות את מעבר החציה בבטחה וכאמור פגעה בה במעבר החציה.

ב"כ הנאשמת ציין בטיעונו לעונש כי למעשה סונוורה בעת נהיגתה מהשמש, וטענה זו אף אושרה על ידי הבוחן, אשר יחד עם זאת טען, כי יתכן כי אילו היתה משתמשת בסוכך השמש, יכול היה הדבר להועיל לעניין הבחנתה של הנאשמת בהולכת הרגל.

ב"כ הנאשמת הגיש את מסקנות הבוחן ומסקנות אלה אושרה לטענת הנאשמת אכן היתה שמש שסנוורה אותה ובנוסף לכך השמשה היתה מלאה באדים. הולכת הרגל אכן לא זכרה את התאונה. הבוחן ציין במסקנותיו כי בבדיקה שביצע יום למחרת התאונה מצא כי אכן השמש ממול, אך עדיין ניתן היה להבחין בהולכי הרגל כאשר סוכך השמש איננו מקופל.

מסקנת הבוחן היתה כי הגורם לתאונה היה נהיגה בחוסר זהירות מצידה של הנאשמת.

15. אני סבורה כי בנסיבות אלה רשלנותה של הנאשמת הינה ברף הנמוך עד הבינוני נוכח טענתה כאמור ונוכח העובדה כי לא מיוחסות לנאשמת עבירות נוספות כגון כניסה למעבר החציה במהירות גבוהה או בנהיגה פרועה. יחד עם זאת אין להקל ראש בעובדה כי תאונת הדרכים ארעה במעבר החציה על כל

המשתמע ממשמעות מעבר החציה וחשיבותו להולכי הרגל.

16. אין מחלוקת כי התאונה ארעה על מעבר חציה עת ביקשה הולכת הרגל לחצותו. באשר לחשיבותו של מעבר החציה להולכי הרגל, נאמרו כבר בבש"פ 7578/00 בעניין **שוויקי תחסין נ. מדינת ישראל**, מפי כב' השופט חשין ז"ל, לעניין זה, דברים אלה:

"מעבר חציה בכביש, ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה חייב הוא לעצור עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו, לכאורה, במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור. וכך רכב הפוגע בהולך רגל המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו כי עשה, לכאורה, מעשה רשלנות; הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר; ומשפגע בהולך הרגל, חייב עצמו, לכאורה, במעשה רשלנות.

תוצאות התאונה וחבלות הנפגעת

17. בהתאם לאמור בכתב האישום סבלה הולכת הרגל פולסקי בלה מחבלות של ממש בדמות שברים מרובים באגן, שברים בפנים, בברכיים, בצלעות, המטומה בדופן הבטן, שבר בחוליית L2 וכתוצאה מפגיעות אלו נזקקה להתערבות ניתוחים ולשיקום.

על אף מספר פניות והחלטות של בית המשפט לב"כ המאשימה לצורך קבלת עדכון באשר למצבה הרפואי הנוכחי של הנפגעת, הרי שלא ניתן עדכון זה וב"כ המאשימה הגישה סיכום רפואי מבית החולים סורוקה מיום 12.1.14 וכן חוות דעתו של פרופ' גנאל, מומחה לכירורגיה אורטופדית בעניינה של הנפגעת.

בנוסף לכל אלה ניתן גם עדכנונו של בעלה של הנאשמת, אשר דיווח כי לדברי בנה של הנפגעת זו שוחררה לביתה ונכון לאותה עת נמצאה בתהליך שיקום.

מן הסיכום הרפואי בעניינה של הנפגעת עולה כי הנפגעת בת 63, אושפזה בשל שברים מרובים כתוצאה מדריסתה בתאונת הדרכים. בשל השברים באגן נזקקה לניתוח. הנפגעת נותחה ב-16.12.13 ובוצע קיבוע פנימי של השבר באגן.

עוד מצוין כי מהלך הניתוח ולאחריו ללא סיבוכים ובמהלך אשפוזו אובחן שבר נוסף והנפגעת עברה ניתוח נוסף אף הוא ללא סיבוכים.

עם שחרורה מבית החולים צוין כי הנפגעת זקוקה להמשך שיקום עם טיפול נגד כאבים וביקור במרפאה האורטופדית.

18. מחוות דעתו של פרופ' גנאל שניתנה בעניינה של הנפגעת ביום 30.8.15 במסגרת תביעה אזרחית בבית משפט השלום בבאר שבע, עולה כי צילומי הרנטגן מדגימים כי השברים שסלבה הנפגעת מחוברים בעמדה טובה, וכי הנפגעת מתקשה ללכת וחשה לעיתים כאבים בברך ימין ובברך שמאל.

עוד לפני התאונה יצאה הנפגעת לגימלאות אך המשיכה לעבוד כסייעת לקשישים.

המומחה מציין כי מעיון בתיק הרפואי בקופ"ח עולה כי בתחום האורטופדי ישנם רישומים מתקופה שקדמה לתאונה בדבר כאבים בכפות הידיים, בגב התחתון, רגישות בתנועת עמוד השדרה המותני ואף שבר בחוליה L4. כמו כן נראתה אוסטופורוזיס כללית וכן שינויים ניווניים לאורך כל עמוד השדרה המותני.

כמו כן הודגמה אוסטאופניה כללית בחוליות נוספות. אף בשנת 2011 הודגמו שינויים ניווניים בשתי הברכיים ורישום משנת 2012 על נפילה וחבלה בברכיים וכאבים בגב התחתון.

בסיום חוות דעתו של המומחה מציין כי בשל הרישומים על עבר רפואי בתחום האורטופודי עוד שנים לפני התאונה, מייחס המומחה את מצבה של הנפגעת במועד מתן חוות הדעת במידה שווה לתאונה ולעברה הרפואי, ובסך הכל הנכות המשוכללת בשל התאונה הינה 37.3%.

יוצא אם כן כי אין מחלוקת בדבר הפגיעות הקשות שסבלה הנפגעת כתוצאה מהתאונה, יחד עם זאת מומחה מטעמה של הנפגעת קבע כי מצבה הרפואי של הנפגעת נכון למועד מתן חוות הדעת, נובע מחציתו מעברה הרפואי לפני התאונה ומחציתו כתוצאה מהתאונה.

יודגש ויוזכר כי אין בידי בית המשפט חומר רפואי רלוונטי נוסף ואחר באשר למצבה הרפואי הנוכחי של הנפגעת, וזאת על אף מספר החלטות שניתנו בעניין זה, כאשר ב"כ המאשימה חוזר ומודיע לבית המשפט כי אין בידי המאשימה עדכון כאמור.

תסקיר שירות המבחן ונסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

19. בעניינה של הנאשמת ניתן תסקיר שירות מבחן.

מהתסקיר עולה כי הנאשמת בת 32 נשואה בשנית ואם לשלושה ילדים, איננה עובדת בשל העדרויות רבות מעבודתה בשל מצבו הרפואי של בנה.

תסקיר שירות המבחן סוקר את משפחת מוצאה של הנאשמת, בנה הבכור של הנאשמת נולד עם "**מחלת גמדות**", מחלה התפתחותית מולדת הפוגעת בגפיים והוא סובל מדום נשימה בשינה.

מאז שנולד עבר מספר רב של ניתוחים ואושפז פעמים רבות. בנה כאמור אובחן כלוקה בשכלו ואינו מדבר, זקוק לסיוע סיעודי צמוד ופרט לשתייה אינו יכול לבצע מטלות בכוחות עצמו. גם בתה בת ה-3.5 של הנאשמת אובחנה כבעלת הפרעת התנהגות ומטופלת במסגרת של חינוך מיוחד.

20. הנאשמת מודה במיחוס לה בכתב האישום ומבטאת חרטה על הנזקים שגרמה לנפגעת.

ביום ביצוע העבירה מתארת הנאשמת כי היה יום סגרירי וקר והשמשה הקדמית של רכבה היתה מכוסה באדים בשל מזג האוויר, היא המתינה בחניית ביתה מספר דקות על מנת שהאדים יפשירו לצורך שדה ראייה תקין. לדבריה נהגה באופן זהיר בשל מזג האוויר ומאחר שילדיה היו עמה ברכבה, ורק לאחר הפגיעה הבינה כי פגעה בהולכת הרגל.

21. הנאשמת אינה מסירה אחריות מעצמה לתאונה וטענה כי היה עליה לנהוג באופן זהיר יותר. הנאשמת הגישה עזרה מיד לאחר הפגיעה, והיא ובעלה היו בקשר עם הנפגעת במשך תקופה ארוכה.

הנאשמת הפנימה את מעשיה והתחדדה עבורה החשיבות של נהיגה זהירה.

שירות המבחן התרשם באופן חיובי ביותר מהנאשמת, אשר לאורך השנים גלתה משאבים פנימיים וכוחות מיוחדים להתמודדות עם הקשיים השונים עמם נאלצת להתמודד.

העבירה שביצעה הנאשמת חריגה באורח חייה של הנאשמת. הנאשמת נעדרת עבר תעבורתי ובנסיבות אלה סבר שירות המבחן כי יש מקום לענישה שיקומית בדמות צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות.

22. ב"כ הנאשמת הגיש לעיונו של בית המשפט במסגרת הטיעונים לעונש מסמכים רפואיים ביחס למצבו של בנה של הנאשמת. מסמכים אלה מתארים את מצבו הרפואי שפורט לעיל. יצוין ומבלי לפרט פירוט נוסף אשר יש בו כדי לפגוע בצנעת הפרט, כי מדובר במצב רפואי קשה באופן מיוחד - מדובר בילד המטופל בחמצן ברוב שעות היממה, סובל מהפרעות נשימה, נזקק לסיוע צמוד, סובל מנכויות רבות ובין היתר גם כבד שמיעה.

באשר לעברה התעבורתי של הנאשמת, לנאשמת רישיון נהיגה משנת 2009 ולחובתה שתי הרשעות קודמות, האחת בגין עבירת חניה והשניה כהולכת רגל.

מדובר בעבר תעבורתי שאינו מכביד כלל ועיקר, כאשר יודגש כי לאחר תאונת הדרכים לא הורשעה הנאשמת בעבירות חמורות נוספות למעט כאמור עבירת החניה.

העונש ההולם לעבירה

23. עבירות אלה של גרימת תאונות דרכים בהן נגרמו חבלות של ממש, על בית המשפט לשקלל בעיקר את מידת רשלנותו של הנהג הפוגע ואת הנזק שנגרם לנפגע.

בעניינו כפי שצינתי מידת רשלנותו של הנאשם עומדת ברף נמוך עד בינוני ואין ספק בדבר הפגיעות הקשות שנגרמו לנפגעת בתאונה ולתוצאות התאונה.

24. עקרון ההלימה הינו העקרון המנחה בגזירת דינו של נאשם, ואולם יש לבחון כל עבירה ונסיבותיה, וכל נאשם ונסיבותיו כאשר הכלל הוא שהענישה אינדיבידואלית, ובית המשפט מחוייב למצוא את האיזון הראוי בין השיקול ההרתעתי לבין נסיבותיו האישיות בין נאשם לנאשם (ע"פ נצרת 1211/07 **דן ירדני נ. מ"י**).

באותו עניין הובאו דברי בית המשפט העליון בע"פ 8382/03 **איאד חילף נ. מ"י** בו נאמרו הדברים הבאים:

"...על אמצעי המלחמה בתאונות הדרכים נמנית גם מדיניות הענישה של עברייני תעבורה הננקטת בבתי המשפט, ובמיוחד הענישה המתייחסת לתאונות קטלניות המקפדות חיי אדם או אלה הגורמות נזק גוף. על מדיניות הענישה כאמור להשתלב בשאר האמצעים הננקטים להשגת מטרה עליונה בחשיבותה... עם זאת, גם על רקע מדיניות הענישה המחמירה לגבי תאונות דרכים קטלניות, הניצבת ככלל בהליך גזירת הדין, עדיין יש לשקול כל מקרה על נסיבותיו המיוחדות, ולעולם ישקל עניינו האינדיבידואלי של הנאשם על רקע המדיניות הכללית תוך איזון ראוי ביניהם. העונש ייגזר כפרי שקלול של מכלול הנתונים האינדיבידואליים לנאשם ביחס למדיניות העונשית המחמירה, תוך הערכת משקלם היחסי".

25. בעניינו כאמור מדובר בתאונת דרכים שנגרמה כתוצאה מנהיגתה הרשלנית של הנאשמת, כאשר זו ציינה את נסיבות התאונה, כתוצאה ממנה נגרמו חבלות של ממש בדמות שברים מרובים להולכת הרגל.

יחד עם זאת פגיעותיה של הולכת הרגל, ככל שאלה חמורות, ומבלי להקל בהן ראש, הרי שמחציתן לפחות, על פי חוות דעתו של המומחה מטעמה מיוחסות למצבה הרפואי הקודם של הנפגעת עוד לפני אירוע התאונה.

נסיבותיה האישיות של הנאשמת ומצבה המשפחתי פורטו לעיל, מדובר בנסיבות אישיות קשות ביותר הכוללות כאמור טיפול בבן הסובל מבעיות רפואיות, אשר ניתן לתארן כקשות ומכבידות עליו ועל כל בני המשפחה ובעיקר על הנאשמת כמטפלת העיקרית בו.

26. שירות המבחן התרשם מהנאשמת באופן חיובי ביותר, שכן מדובר בנאשמת נעדרת עבר פלילי ועברה התעבורתי קל באופן מיוחד.

הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונית במיוחס לה, נטלה אחריות על מעשיה ועל אף הנסיבות שפרטה (סנוור מהשמש ואדים על השמשה), לא התחמקה מאחריותה לתאונה והביעה צער וחרטה על הפגיעות שסבלה הנפגעת.

הנאשמת ובעלה התעניינו לאורך תקופה ארוכה, עד שנדרשו להפסיק, במצבה הרפואי של הנפגעת, והנאשמת מיד לאחר אירוע התאונה הגישה עזרה ראשונה לנפגעת.

בהתחשב בכל אלה ובהתחשב במתחם הענישה הנוהג ובהמלצת שירות המבחן אשר בנסיבות מיוחדות אלה, נראות בעיני ראיות והולמות, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 01.12.16 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

ב. הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק את רישיון הנהיגה לתקופה של 10 חודשים, בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית שרוצו.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 120 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא יעשה כן יחשב

הנאשם פסול מלנהוג אך פסילתו לא תימנה.

בתום 4 חודשים, תסווג הפסילה באופן שהנאשמת רשאית תהא לנהוג ברכב לצורך הסעת ילדיה לצרכיהם הרפואיים בלבד.

ג. הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזרת על הנאשמת 2 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה זהה לעבירה בה הורשע בתיק זה תוך שנתיים מהיום.

ה. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה נשוא כתב האישום והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתום במזכירות בית המשפט לתעבורה בבאר שבע תוך 30 יום מהיום ואם לא יחתום הנאשם

כאמור, יאסר למשך 15 יום.

ו. הנאשמת תבצע 140 שעות של"צ כמפורט בתסקיר שירות המבחן מתאריך 16/6/16.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ו, 18 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.